

ZIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Očeho
pohádka

hřbitov
Odevzdat se
Bohu

Vzali Pána
z hrobu...

živý růženec

Neboj se, bratře,
který trpíš

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřevicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

P. Daniel, Martina
Jandlová, Míša Kaňová,
Kája Krejčí, Lucie Grůzová,
Klára Smékalová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Náklad

230ks výtisků

obsah

- 1 Vzali Pána z hrobu a nevíme...
- 2 Tříkrálová sbírka
Ó beránku nevinný
- 3 Prozpěvujme všichni nyní
Jesličková pobožnost
Očeho pohádka
- 4 Rozhovor z generálním vikářem
Neboj se, bratře, který trpíš
- 5 Potkala jsem Pavla
Živý růženec
- 6 Modlit se v tichosti srdce
Láskyplná pozornost
- 7 Čím ďábel kdysi zvítězil...
Odevzdat se Bohu
- 8 Rozjímání o umučení našeho Pána
- 9 Sv. Benedikt z Nursie
- 10 Bubo a Srdíčko

Slovo redaktorů

Milí farníci,
přinášíme Vám dvojčíslí farního časopisu, postní a velikonoční vydání.
Doufáme, že Vás potěší a pomůže prožít to tajemné propojení smutku
a hluboké radosti.

Srdečně zdraví

Lucie a Dominik Grůzovi

Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili Jan 20,2

Jak musela být Máří Magdalena zaskočena, když viděla otevřený hrob. Ježíš byl tak drsně, nelidsky zabit, ale někomu nestačí ani to - není mu dost posvátný ani hrob mrtvého? Nenechají nás Ježíše ani důstojně pochovat? Ano, Máří Magdalénu, ale věřím že i učedníky, napadalo vše možné, ale že by Ježíš vstal z mrtvých, to jim na mysl nepřišlo - i přesto, že o tom Ježíš mluvil. Ano, je to tak něco neuvěřitelného, že si Ježíšova slova buď vysvětlovali symbolicky, nebo je zapomněli, protože jim nerozuměli. Něco tak nevídaného, tak velikého, že tomu prostě nešlo uvěřit. Učedníci potřebují mnoho dní než tomu jsou schopni uvěřit. To je patrné na mnoha místech Evangelia: „(apoštolům) ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim“ (Lk 23,11), „pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili“ (Lk 24,41). Ježíš skutečně vstal z mrtvých, smrt ztrácí své poslední slovo. Lidé sice mohou tělo zabít, ale život jde dál - poslední slovo má Bůh - náš Stvořitel, náš Král. Vše v životě v tomto světle nabývá nový smysl a význam - má perspektivu plnou naděje, i když život zde na zemi může být hodně náročný, naplněný mnohým utrpením i bezprávím. Není žádné utrpení, které by nebylo Bohem stokrát vynahrazeno. Ale hlavně: Nenávisť a nespravedlnost nevitězí, ani nemá poslední slovo, nejsme bezbranně vydáni libovůli mocných, ale můžeme si být jisti mocnou a milující náručí Boží. Nade vším vítězí láska - ta je nejmocnější. „Láska, která je silnější než smrt“ - v tomto případě doslova - tato láska přemohla smrt a jedině tato láska může přemoci i naši smrt. Ano, je to tak úžasné, že nám nebude stačit celý pozemský život na to, tomu dostatečně uvěřit. Ostatně i Bůh je příliš veliký, než abychom ho mohli zcela pochopit. Jan Maria Vianney říká: „Kdybychom věděli, jak moc nás Bůh miluje, umřeli bychom štěstím.“

Milí farníci, přeji Vám, abyste mohli stále hlouběji věřit v tuto lásku a naplňovala Vás stále větší radost z toho, že Bůh, který má moc i nad smrtí si nás oblíbil, přijal nás za své děti a prostě nás nadá. Kristus vstal skutečně z mrtvých, Aleluja!!!

Váš P. Daniel

Tříkrálová sbírka

Také letos jste v sobotu 12. 1. a v neděli 13. 1. 2019 mohli potkat koledníky: některé s bílou korunou, některé v různě barevných pláštích, některé hodně zmrzlé.

Letos se v zábrdovské farnosti vybralo 81 542 Kč ze 24 kasiček.

Odměny pro koledníky byly také velmi hojné: funkční šátek, lístky do kina a vstupenky do aquaparku Kuřim. Když jsme se pídili, co se stalo, zjistili jsme, že koledníků stále ubývá, a tak se je Charita snaží motivovat.

Sama musím říci, že když jsme viděli malý počet koledníků, vypravili jsme se koledovat dva dny. A musím říci, že jsme si užili mnoho legrace, např. šli jsme společně s jinou partou a doháněli jsme se vždy před domy podle toho, kdo byl s bytovkou hotový dřívě. Mávali jsme na sebe. Potkali jsme paní prodavačku z Kauflandu. Potkali jsme paní, která měla speciální kasičku, kam sbírala peníze celý rok a pak jí náledí nedovolilo k nám přijít, a tak jeden z nás podnikl dobrodružnou výpravu asi deset metrů ke dveřím jejího domu. Přišli jsme do přestavby bytu, kde nás velmi mile uvítala široká rodina a ještě nás žádali o ujištění, že příští rok přijdeme znovu. Dokoledovali jsme před vraty a paní nás prosila, ať jdeme dál a zazpíváme ještě jednou, že vevnitř čekají děti.

Nejhorší je překonat prvotní nechuť jít se někomu vnučovat. Ale když si člověk přečte, na co se může vybrat, hned je to jiné. Dalším výsledkem, ke kterému jsem došla, je, že někteří z nás již zapomněli, co je to dát – ve smyslu darovat. V době, kdy jsme už dokoledovali, jsme potkali manželský pár a manželé se usmívali a řekli, že chtějí přispět. Manželka šla pro peněženku a hledala v ní. Manžel jí šeptal: „Dej tu stovku.“ Ona přemýšlela, dále hledala a pak vytáhla minci a vhodila do kasičky. Vyměnili si pohled a my jsme odešli. Nechci vůbec nikoho soudit, mnoho dalších lidí to udělalo stejně. Myslím si proto, že když už se nevybere tolik, alespoň se připomíná, že kolem nás jsou lidé, kteří potřebují pomoc a kterým pomoci můžeme i malým penízem :)

Ó BERÁNKU NEVINNÝ

Ó Beránku nevinný, Pane Jezu Kriste,
odpusť naše mnohé viny, Synu Panny čisté,
a smiluj se nad námi.

Víme, že jsme zhřešili proti tvé milosti,
příkázání tvá rušili svými nepravostmi,
ó smiluj se nad námi.

Tys ta jediná oběť dostiučinění,
tys výplata za všečen svět, tys naše spasení,
ó smiluj se nad námi.

Ty jsi naše naděje, útočiště jisté,
bez tebe se nám zle děje, bídni jsme zajisté,
ó smiluj se nad námi.

Před Otcem nás omlouvej, ukaž mu své rány,
za nás hříšné se přimlouvej, ukaž bok proklaný,
ó smiluj se nad námi.

z liturgie hodin doby postní

LG

Prozpěvujme všichni nyní

Prozpěvujme všichni nyní,
slavme Kristovo vzkříšení,
mějme v srdci utěšení
z nesmírného dobrodiní.
Aleluja.

Když náš Pán Ježíš z mrtvých vstal,
mnohým se svatým ukázal,
s nimi společně přebýval,
radostí je naplňoval.
Aleluja.

Jezu Kriste, rač to dáti,
křesťany láskou svázati,
bychom tě svorně chválili.
Aleluja.

Velikonoční hymnus z liturgie hodin

Sup se smál dále: „Brzy k vám dorazí
smečka hyen skvrnitých a všechny vás
pobijí.“ „To není možné, přes řeku se
nedostanou,“ smál se lev.

Čas plynul a smečka lvů si žila v klidu
dále. Za nějaký čas přeplaval řeku slon,
který byl škaradě podrápaný a poraněný.
Bylo vidět, že se mu stalo něco velmi
nepříjemného.

„Co se ti stalo?“ ptaly se zvědavě lvice.
„Přepadly mě hyeny skvrnitě kousek níže
po řece. Měly alespoň sto kilo,“ vyprávěl
unaveně slon.

„To není možné,“ říkaly lvice. „Ale k nám se nedostanou, řeku nepřeplovou.“
Mezitím na druhé straně řeky přepadly hyeny rodinu bobrů a bobrovi vyhrožovaly:
„Bobře, jestli nám nepostavíš do týdne hráz přes řeku, tak sníme tebe i celou tvoji rodinu.“
Bobr se hrozně bál a začal stavět a celá rodina mu pomáhala. Hladina řeky se začala zvedat,
ale ani toho si nikdo nevšímal. Do tří dnů byl
bobr s prací hotov.

Hyeny v noci přešly tiše řeku a k ránu
přepadly spící smečku lvů a všechny do
jednoho je rozsápaly.

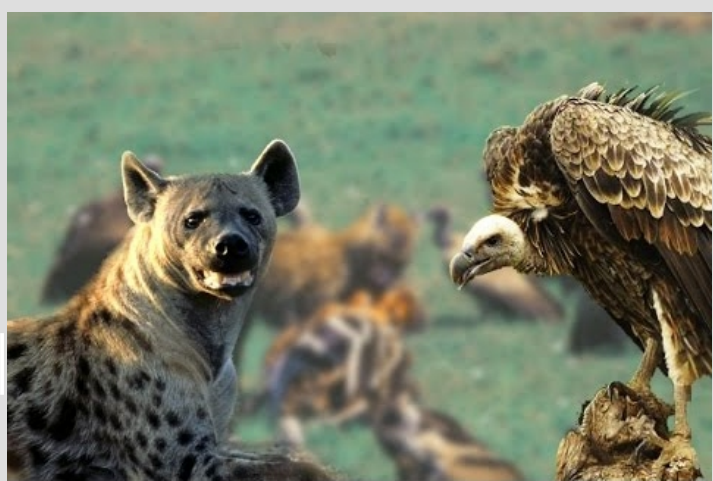
K večeru letěl nad zbytky kostí sup
a prozpěvoval si: „Já jsem to říkal, že si
pochutnám. Nikdo mě neposlouchal, tak si
pochutnám. Tři znamení byla dána lvům, mé,
sloní a poslední dala řeka, nikdo však nekladl
význam slovům... lalala...“

Dle homilie z 13. 3. 2019 přepsala LG

Očeho pohádka

Lk 11, 29-32

Na jedné straně řeky v africké savaně žila smečka
lvů afrických. Měli se velmi dobře a trochu zlenivěli.
Jednou ráno nad nimi přeletěl sup a smál se: „Brzy si
pochutnám na vašich kostech.“ Hlavní král smečky,
velký lev, se zlobil: „Jak si můžeš pochutnat na našich
kostech, přileť blíže a jednou tlapou Tě srazím k zemi.“

Rozhovor s novým generálním vikářem

Brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle jmenoval nového (od roku 1990 v pořadí třetího) generálního vikáře brněnské diecéze. V pondělí 4. února 2019 slavnostně uvede do tohoto úřadu svého pomocného biskupa Pavla Konzubla. Při této příležitosti jsme otci biskupovi Pavlovi položili pár otázek:

Před třemi lety jste se stal biskupem, nyní přijímáte novou významnou roli v životě církve. Jak se liší Vaše pocity tehdy a nyní?

Podstatně. Je totiž nejen teologicky, ale i pocitově něco jiného přijmout biskupské svěcení a získat tak plnost svátosti kněžství, nebo dostat více práce a odpovědnosti. To první se týká spirituality a to druhé praktického úkolu v diecézi. Na druhou stranu ale obě skutečnosti většinou kráčí ruku v ruce. Když se Ježíš ptá Petra, zda ho miluje, a on souhlasně odpoví, tak vždy dostane nějaký úkol, nějakou práci. A tak asi ne náhodou se v Direktoriu pro pastýřskou službu biskupů píše, že pomocný biskup je zpravidla jmenován generálním vikářem nebo alespoň vikářem biskupským.

Co pro Vás znamená služba generálního vikáře brněnské diecéze?

Brněnskou diecézi mám rád a jsem zde doma. Proto bych chtěl, aby pro ni byla moje role generálního vikáře skutečnou službou. Bude to znít možná lacině, ale rád bych parafrázoval jeden reklamní slogan slovy: „Spokojený farář, náš cíl.“ Spokojenost je totiž nakažlivá a přenosná, takže pokud je spokojený farář, tak je šance, aby byli spokojení i jeho farníci. Právě k tomu bych v této službě rád přispěl, a proto prosím i o modlitbu.

Jaké první konkrétní úkoly či kroky jste si stanovil?

Jsou to tři kroky. Nejprve bych se rád více seznámil s děkanáty diecéze, které ještě detailně neznám. Dále bych rád inicioval pastorační zmapování farností tak, aby byl jasnější obraz o jejich situaci a potřebách do budoucna a podle toho bylo možno učinit vhodné kroky. Do třetice bych se rád aktivně připojil k iniciativám otce biskupa Vojtěcha a podporoval pravidelné formy modliteb za naši diecézi.

Jste známý svým smyslem pro humor a často citujete svého oblíbeného spisovatele G. K. Chestertona. Napadá Vás i nyní nějaký jeho vhodný citát?

„Jestliže nás humor nepřiměje, abychom se pozastavili nad svou hloupostí, nekoná svou práci.“

Děkuji za rozhovor a přeji hojnost všech Božích darů pro Vaše nové poslání.

Martina Jandlová

NEBOJ SE, BRATŘE, KTERÝ TRPÍŠ

Neboj se, ty, který trpíš.

I pro tebe nastává
snímání z kříže.

I pro tebe přichází
nadzemské slitování.

Už se blíží probodená ruka,
jež tvou ruku oddělí od dřeva...

Neboj se!

Jen pár okamžiků chybí
do tvé třetí hodiny odpolední.

Za chvíli tma uvolní místo světlu,
země znovu získá své barvy
a velikonoční slunce
vtrhne mezi prchající mraky.

Tonino Bello, Parkoviště kalvárie

POTKALA JSEM PAVLA

Seznámili jsme se ve společenství lidí, kteří v tom roce přijali svátost biřmování. Pavel byl mezi nimi suverénně, s velkým odstupem nejstarší, ale jako by si toho ani nevšimnul. Byl věrným a pozorným posluchačem a nedal si ujít příležitost, aby nám sdělil svůj úžas nad velkou Boží milostí a požehnáním. Často vyprávěl o svém obrácení a o své vděčnosti za dar víry a společenství.

Vlastně byl už tehdy nemocný. Neznala jsem ho zdravého. Výčet jeho lékařských diagnóz zabral hodně papíru. Přesto mě nepřestával opakovaně překvapovat svojí vůlí k životu, svými plány do budoucna a vytrvalým bojem s tělesnými problémy. Upřímně ho mrzely jeho životní kotrmelce a věnoval velké úsilí jejich nápravě, snažil se o smíření s těmi, koho se to týkalo. Nebál se ale pouštět i do zásadních diskuzí s lidmi, které neznal. Štědrost považoval za samozřejmost a osobní trable za málo podstatné.

Nemohl nevědět, že umírá. Já jsem nebyla svědkem jeho posledních měsíců, ale o jeho nemoci přicházela jedna špatná zpráva za druhou. Jako už mnohokrát předtím mě však ujišťoval, že jak to jen trochu půjde, zase mezi nás přijde.

Nepochybuji o tom, že teď, doma u Boha, už je úplně zdravý. A taktéž nepochybuji o tom, že jak se za nás modlil ve své nemoci, tak se za nás modlí ve svém nekonečném zdraví.

MK

jinak než obvykle, moje ranní modlitba má jinou (většinou horší) podobu a desátek se někdy vytratí. Ale snažím se.

Živý růženec se pro mě stal normální součástí života. Ze všeho nejvíc je to pro mě znamení, že jsem částí společenství světové Církve. Modlím se za potřebné lidi z různých koutů světa, aniž o nich vím něco bližšího. Modlím se za ně spolu s věřícími ze všech světadílů. Témata úmyslů jsou mi připomínkou, že jsou na světě lidé s úplně odlišnými a vážnými starostmi a problémy. Při modlitbě živého růžence mám pocit, že i když jsem obyčejná občanka města Brna, podílím se malinkatou částí na modlitbě Církve. Něco jako když si uvědomíte, že tento svět potřebuje, abychom pro něj něco udělali.

ŽIVÝ RŮŽENEC

V naší farnosti se již řadu let pravidelně modlíme tzv. živý růženec. Jde o skupinu lidí, kteří se každý den doma nebo jinde individuálně modlí jeden desátek růžence. Každou první neděli v měsíci se pak setkáváme společně v kapli Panny Marie Czenstochowské mezi dopoledními bohoslužbami ke krátké modlitbě a k výměně růžencových lístků. Účast na výměně lístků není nijak závazná, kdo může, přijde, kdo nemůže, samostatně se dále modlí následující tajemství. Tak se každý posune o jeden desátek dál a za 20 měsíců projde všechna tajemství. Úmysly modliteb jsou na každý měsíc jiné, na kalendářní rok předem vyhlášené Svatým otcem.

Za uplynulé roky došlo k mírnému prořidnutí našich řad a je už dost i těch, kteří byli součástí skupiny živého růžence a teď už jsou na věčnosti.

Kdyby měl někdo zájem se zapojit do této modlitby, přijďte některou první neděli a dejte o sobě vědět. Každý den zabere modlitba desátku asi 3–5 minut.

A teď něco mírně osobního:

Modlím se živý růženec většinu svého života. Vlastně ani nevím, kdy jsem s tím začala. Asi někdy v dospívání. Příznávám, že každý den to úplně vždycky není. Jistější je, když mám pravidelný režim. Je-li režim nějak

n a r u š e n ý ,

hlavně pokud

můj den začíná

Pokud nevynechám desátek na úmysl Svatého otce, pak vždycky přidám ještě druhý s tajemstvím „který Ducha svatého seslal“. Je to moje osobní prosba o Božího Ducha do nového dne.

Mnozí z vás se modlí tisíckrát víc. Na mém sdělení není nic zajímavého, nemohu říct, že by mně modlitba živého růžence přinášela nějaké velké zadostiučinění nebo nějakou závrať, je to jen malý díl mé spirituality. Ale chci jen říct, že věřím, že i ten malý dílek má smysl. Že i tuhle prosbu za vzdálené bratry a sestry Bůh slyší, že je to o něco lepší než plakat a nadávat nad zkažeností světa, že mě to učí řádu a věrnosti, možná i trénuje paměť a taky že se nejspíš takto někdo třeba v Austrálii modlí i za mě...

Ale něco vám povím: nevím, čím to je, ale jsem si jistá, že Bůh je můj Pán. Z Jeho milosti je v mém životě jistota Boží lásky. Možná je to i tím, že donekonečna opakuji Panně Marii: „Pros za nás hříšné – nyní i v hodinu smrti naší...“

MK

PŘEČTĚTE SI:

Modlit se
v tichosti
srdce

—
Sto modliteb

Bratr Roger z Taizé

Bratr Roger z Taizé

MODLIT SE V TICHOSTI SRDCE

Bratr Roger, zakladatel komunity Taizé, dokončil tuto knihu jen několik týdnů před svou smrtí. Chtěl vyjádřit vlastní hledání Boha formou krátkých meditací. Četl je

během poledních modliteb, které spojují bratry z komunity a účastníky setkání v Taizé. Modlitby chvály či jednoduché prosby, vyjádření kontemplativního očekávání navzdory váháním a pochybnostem, těchto sto krátkých textů připomíná, že v každém z nás je uložena touha po společenství s Bohem. Vydáním těchto modliteb nás chce bratr Roger pozvat k tomu, abychom v sobě nechali růst prostou důvěru víry a objevili, jak se modlit v tichosti srdce.

LÁSKYPLNÁ POZORNOST

Zůstávat před Bohem v kontemplativním očekávání není nad naše lidské síly.

Při takové modlitbě se zvedá závoj halící to, co ve víře nelze slovy vyjádřit, a to nevýslovné vede k vroucí lásce.

Bůh je přítomný, i když nadšení vyprchá a necítíme žádnou odezvu. Jeho soucit nás nikdy nenechává o samotě. Není to Bůh, kdo zůstává vzdálený, to my jsme někdy duchem nepřítomni.

Díváme-li se kontemplativním pohledem, pak vnímáme znamení Evangelia i v těch nejprostších událostech.

Rozpoznáváme Krista i v těch nejpouštěnějších lidských bytostech.

Odhalujeme ve vesmíru oslňující krásy Stvoření.

**Duchu Svatý,
ty stále přicházíš,
halíš nás svým pokojem.
A když v nás přebývá
radost načerpaná z Evangelia,
může nám přinést
dech života.**

Čím ďábel kdysi zvítězil, tím ho pak přemohl Kristus

Viděls to úžasné vítězství? To slavné dílo kříže? A mám ti povědět, co je ještě podivuhodnější? Všimni si tedy, jakým způsobem k tomu vítězství došlo, a užasneš ještě víc. Pomocí čeho totiž ďábel kdysi zvítězil, toho použil Kristus, aby ho přemohl; pora-zil ďábla jeho vlastními zbraněmi. A poslyš, jak se to stalo.

Znamením naší porážky kdysi byla panna, dřevo a smrt. Tou pannou byla Eva, neboť ještě nepoznala muže, dřevem byl rajský strom, smrtí hřích Adamův. A teď zase Panna, dřevo a smrt. Symboly porážky se tu však stávají symbolem vítězství: místo Evy je tu Maria, místo stromu poznání dobra a zla strom kříže, místo smrti Adamovy smrt Kristova.

Vida, čím ďábel zvítězil, tím byl také poražen. Z rajského stromu porazil ďábel Ada-ma, z kříže přemohl Kristus ďábla. Jedno dřevo sráželo do propasti smrti, druhé naopak přivádí zpět k životu i ty, kteří tam sestoupili již předtím. To první ukrylo poraženého člověka, když se styděl za svou nahotu, druhé naopak obnaženého člověka před zraky všech vyvýšilo jako vítěze. První smrt přivedla všechny, kdo se narodili po ní, do záhuby, druhá naopak vzkřísila k životu i ty, kteří se narodili před ní. „Kdo vyličí mocné Hospodinovy činy?“ (srov. Žl 106, 2) Smrt nás učinila nesmrtelnými, tak podivuhodné je dílo kříže.

Chápeš toto vítězství? Chápeš už, jak k němu došlo? Nuže, nyní si také uvědom, jak se toto vítězství zrodilo bez jakékoli naší námahy a jakéhokoli našeho potu. Nepotřísnilí jsme své zbraně žádnou krví, ani jsme se nemuseli postavit do žádného bitevního šiku, ani jsme neutřžili žádnou ránu, dokonce jsme ani nebyli očitými svědky toho boje, a přece jsme dosáhli vítězství. Bojoval sám Pán, vítězství je naše. Jestliže je tedy toto vítězství i naším vítězstvím, napodobme vítězné vojáky a radostně dnes zazpívejme chvalozpěv na vítězství. Chvalme svého Pána a volejme: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, peklo, tvůj osten?“ (srov. 1 Kor 15, 55)

Všechno toto slavné dílo naší spásy vzešlo z kříže. Kříž je znamení triumfu nad demo-ny. Kříž je meč tasený proti hříchu, meč, kterým Kristus probodl Hada. Kříž je vůle nebeského Otce, sláva jednorozeného Syna, radost svatého Ducha. Kříž je ozdoba andělů, bezpečí církve, pýcha Pavlova, opevnění svatých. Kříž je světlo celého světa.

Jan Zlatoústý († 407)

ODEVZDAT SE BOHU

Když se naše modlitba zdá ubohá a naše slova neobratná, nezastavujme se na cestě.

Není jedním z nejhlubších přání naší duše dojit společenství s Bohem?

Tři století po Kristu jeden africký věřící jménem Augustin napsal: „Touha, která volá po Bohu, už je modlitbou. Pokud se chceš modlit bez přestání, nepřestávej nikdy toužit.“

Kontemplativní modlitbě velmi napomáhá prosté srdce. Dokáže se odevzdat Bohu, nechat se k němu odnést.

Této cestě odevzdání mohou pomáhat jednoduché zpěvy, opakované znovu a znovu jako tento: „Jen u Boha odpočine má duše v pokoji.“ Tyto zpěvy nám pak znějí dále Hluboko v srdci, když pracujeme nebo když odpočíváme.

V takovém životě společenství nás Bůh, který zůstává neviditelný, neoslovuje nutně jazykem přeložitelným do lidských slov. Promlouvá k nám především skrze tiché tušení.

Ticho během modlitby nevypadá jako něco Výjimečného. Přesto právě v tomto tichu nám Duch Svatý může dát přijmout Boží radost, která přichází dotknout se až samého dna naší duše.

**Dechu Boží lásky,
Duchu Svatý,
někdy jsme zaskočeni úžasem,
když objevíme, že jsi nám
tak blízko.**

**A ty každému říkáš:
„Jen se odevzdej Bohu,
tvá malá víra k tomu postačí.“**

bratr Roger z Taizé
Připravila KK

ROZJÍMÁNÍ O UMUČENÍ NAŠEHO PÁNA

„Tak Bůh miloval svět,
že dal svého Syna,
aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život věčný.
Kdo v něho věří, není souzen;
kdo nevěří, již je odsouzen,
protože neuvěřil ve jméno
jednorozeného Syna Božího!“

Jan 3, 16

„Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa odešel k Otci.“ (Jan 13, 1) Božský Spasitel nazývá tuto hodinu „svojí hodinou“. Chtěl dát lidem poslední důkaz své lásky, když se chystal zemřít za nás na kříži, úplně proniknutý bolestmi. Ale co přivedlo Boha k tomu, že umřel jako odsouzenec Božské velebnosti? Byla to láska, která nezná mezí! Kdo by mohl uvěřit, že všemohoucí, nejvyšší svatý Bůh a Pán všeho, tak miloval člověka, že se zdá, jako by byl celý bez sebe láskou k němu. Sv. František Saleský řekl: „Ó, kdyby se lidé při pohledu na ukřižovaného Ježíše odhodlali uvažovat o jeho lásce ke každému z nich! Tato láska by jim nedala pokoje, dokud by se nezapálili pohledem na plameny, které hoří v srdci Vykupitelově. Není to snad štěstí, smět být spalován stejným ohněm, kterým je spalován sám Bůh? A není to snad štěstí, být spojen s Bohem pouty lásky?“

Ze všech pobožností je rozjímání o umučeném Kristu Bohu nejmilejší a nám lidem nejužitečnější. Nejvíce rozněcuje milující duše a dodává nejvíce útěchy hříšníkům. Z umučení Ježíšova nám plynou největší dobra pro naše posvěcení. Proto sv. Bonaventura radí, abychom každý den uvažovali o jeho umučení, chceme-li růst v lásce k Bohu. A sv. Augustin říká, že „větší cenu má jedna slza uroněná při vzpomínce na umučení Pána než půst o chlebě a vodě každý den“. Svatí doporučovali zadívat se vážně na kříž Pána proto, abychom viděli, kam náš hřích dohnal našeho Spasitele. Také proto, abychom viděli, jak jsme milováni Bohem, který za nás vydal svého jediného Syna. Jestliže naše vlastní hříšnost nás dovede zatratit, tak nekonečná láska, která se nechala přibít na kříž, nás dovede spasit.

Zmučené tělo Kristovo, jeho hořkostí nasycená duše, ústa hoří v horečce, na celém těle není zdravého místa, samá rána a hnis, jeho hlava zbodaná trním, údy natažené a přibité, krev crčí z tisícových ran, k nimž se slétá dotěrný

hmyz, proti němuž nemá žádné ochrany. Jeho duše je napojena hrůzou hříchu. Protože tak miloval Otce a protože byl Moudrost sama, věděl velice dobře a dokonale, jak ohavnou nestvůrností je vina. Za nás všechny to pocítil Spasitel, za všechny, kteří pijeme hříchy jako vodu a neuvažujeme, jaká je to urážka nejvyššího Božího majestátu. Trpěl bolestí za všechny, kteří pohrdnou i jeho láskou, kteří budou raději milovat nepravost a vlastní neštěstí. On, Bůh, trpí od pohanů, od Židů, trpí zbabělostí svých učedníků... Nakonec zvoláním „Dokonáno jest.“ bylo opravdu všechno dokonáno a naplněno. A tak jako odstranil všechny hříchy tím, že je odčinil, mělo by i v nás uzrát ovoce této jeho oběti: Jeho kříž by nám měl být stálou výčitkou, stále bychom si měli připomínat: Toto všechno bylo za mne, za nás! Ošklivost a hrůzu hříchu by nám mělo vlít utrpení našeho Boha na kříži. Když on nás tolik miloval, měli bychom mu odplácet pohrdáním, nevděkem, zapomínáním, nedbalostí, vlašností...?

+ + Čím se odplatím Pánu za vše, co pro mne učinil? + +
Ž 115

Toto rozjímání o utrpení našeho Pána má nám být pobídkou i k tomu, abychom prosili za odpuštění našich hříchů, abychom prosili o sílu k vytrvání v dobrém předsevzetí, abychom ho dovedli následovat, abychom byli schopni nést svůj každodenní kříž věrně za ním, abychom – s jeho milostí – rostli ve ctnostech a přemáhali to zlé, co je v nás...

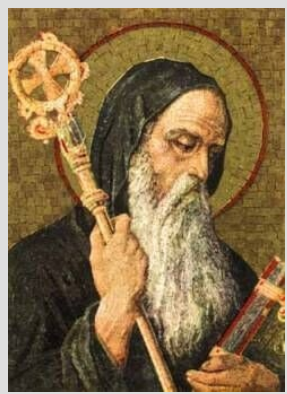
+ + Kříž a Ježíšovo utrpení je naší jedinou záchranou! + +

KRÁSNÝ jsem, a málokdo mne miluje.
DOBŘÝ jsem, a kdo si ve mně libuje?
BOHATÝ jsem, kdo žádá si mých pokladů?
MOUDRÝ jsem, kdo chodí ke mně pro radu?
MOCNÝ jsem, kdo hledá u mě podpory?
TVŮRCE jsem, proč spoléháte na tvory?
SVĚTLO jsem, vy v tmách si libujete.
VĚČNÝ jsem, vy pro časnost se dřete.
PRAVDA jsem, a přece ke lži lnete.
SVATÝ jsem, vy hříchu holdujete.
LÁSKA jsem, proč stále vzdorujete?
SOUDCE jsem, já soudit budu celý svět:
Chcete pak bázní přede mnou se chvět?

Z katechezí otce Vojtěcha Jeníše upravila KK

Sv. Benedikt z Nursie

Sv. Benedikt se narodil kolem roku 480 v Nursii (Norica u Perugie) v umbrijských horách ve střední Itálii jako dvojče. S ním se narodila sestra Scholastika, rovněž pozdější světice, jejíž památka se slaví 10. 2. Jejich matka Abundancia při porodu zemřela a otec Euprob, patřící k venkovské šlechtě, svěřil děti pěstounce.

Vzhledem k nadprůměrným rozumovým schopnostem a díky vznešenosti rodiny byl Benedikt poslán na vyšší studia práv do Říma. Se školou byl spokojen, ale už ne s morálkou římských studentů. Mravní stránka těchto spolužáků ho vedla k tomu, že studium přerušil a odešel východním směrem do osady Affile, v kopcovitém kraji u Subiaca. Tam v modlitbě a sebezapírání žila menší skupina asketů, jejichž společnost mu více vyhovovala. Přesto se brzy uchýlil o něco dál do osamělé jeskyně poblíž řeky Ania u Subiaca a začal žít tvrdým poustevnickým životem. Už tehdy měl i mimořádné zážitky a zázračné schopnosti, které ho pak provázely celý život. Snažil se žít v takové samotě a soustředěnosti na Boha, že nevnímal čas. Při náhodném setkání s knězem teprve zjistil, že nastaly Velikonoce.

Po třech letech života v samotě navázal kontakt s mnichem, od něž dostal hábit a který mu občas přinášel jídlo. Dalšími jeho hosty byli pastýři, a jak se šířily zprávy o jeho životě, objevili se i další návštěvníci. Po smrti představeného v nedaleké mnišské komunitě přišli mniši naléhat na Benedikta, aby zaujal jeho místo. Za značného váhání Benedikt přijal a začal zavádět řád podle toho, co považoval za nejlepší. Mnichům, zvyklým na poměrně snadnější život, se Benediktem zaváděná praxe znelíbila a podle legendy se ho někdo z nich pokusil otrávit jedem přimíchaným do vína. Benedikt, jak byl zvyklý, udělal nad nápojem kříž a v té chvíli otrávený pohár praskl.

Benedikt po tomto projevu nepřátelství mnichy opustil a pokračoval v životě v jeskyni nad Subiacem. Neuzavíral se však lidem, a když ho vyhledali mladí, kteří chtěli žít podle jeho příkladu prací a modlitbou, přijal je. V kopcích Subiacu pak vzniklo dvanáct nových malých mnišských společenství, která se podřizovala Benediktovu vedení.

Vedle obdivu ze strany blízkých obyvatel vyskytlo se i žárlivé nepřátelství jednoho kněze, který se snažil zničit Benediktovo dílo intrikami. Nejspíš z toho důvodu se Benedikt s částí mnichů vydal jihovýchodním směrem a

za vhodné pro budoucí klášter zvolil místo s troskami Jupiterova chrámu nad městem Cassinem. Pak pohanstvím poznamenané území zasvětil Boží službě a s bratry začal budovat k Boží oslavě kolébku benediktinského mnišství.

Klášter na vrchu Montecassino vybudovali v letech 529–532 a udělali z něj středisko, z něhož později vyzařovala živá víra i křesťanská kultura do celé Evropy.

Po zkušenostech života Benedikt viděl, že pro mnichy je nezbytná přísná řehole, podle které se bude řídit jejich společný život. Sestavil pro ně „Regula“, pravidla, která odůvodňují jeho pojmenování „Otec západního mnišství“.

V Benediktově životě můžeme sledovat, jak se jeho ideál mnišství vyvíjel. Zprvu byl pod vlivem východních vzorů egyptských a syrských poustevníků. K tomu se přidalo pojetí mnišského života podle Basila Velikého. Zkušenosti a charisma ho pak dovedly k typu života, v němž spojil Boží oslavu s všestrannou službou lidem. Toto je na jeho řádu nejkrásnější a nejpřitažlivější. Vyloučil z něho toulavý život i izolovanou askezi, která nehledí na potřeby ostatních lidí, ale soustřeďuje se jen na osobní dokonalost. To vše vede k všestranné užitečnosti benediktinských klášterů, jejichž vzor vznikl na Montecassinu. S tím vším mají spojitost vznešené tituly, dané později Benediktovi, i jeho povýšení.

Benedikt po dobudování svého kláštera na Montecassinu pomohl své sestře Scholastice zřídít na úpatí téže hory první klášter benediktinek. Ve dvorci mezi oběma kláštery se jednou ročně scházeli za účelem rad a duchovního rozhovoru. Tři dny po posledním setkání měl Benedikt vidění, v němž spatřil duši své sestry v podobě holubice vystupovat do nebe. Tělo Scholastiky pak nechal přenést a uložit do hrobu, připraveného v montecassinském klášteře pro sebe. Brzy potom, na Zelený čtvrtek 21. 3. 547, při modlitbě před oltářem se vztaženými rukama zemřel i Benedikt a pochovali ho do téže hrobky vedle sestry. Nad jejich hrobem je hlavní oltář montecassinské basiliky.

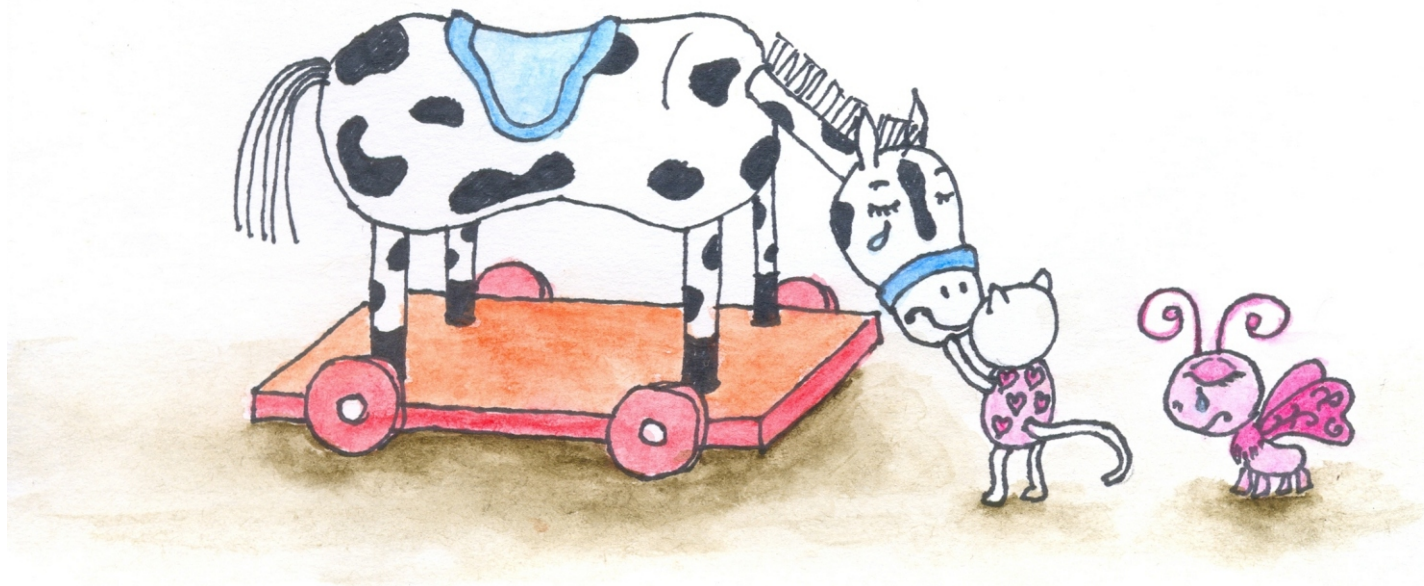
Svátek svatého Benedikta je slaven v tento den od 8. století jako výročí údajného přenesení jeho ostatků. Papež Pius XII. jej nazval „otcem Evropy“ a papež Pavel VI. ho 24. 10. 1964 slavnostně prohlásil za patrona Evropy. Titul potvrdil i Jan Pavel II., který vyhlásil další spolupatrony.

Není bez zajímavosti, že z řádu benediktinů vzešlo do osmnáctého století 42 papežů, 200 kardinálů, téměř 6000 arcibiskupů a biskupů, velké množství světců i významní učenci a spisovatelé.

Zpracováno podle: <http://catholica.cz/?id=3014>

BUBO A SRDÍČKO

Po boji

Po tom strašlivém zařvání si všechna zvířátka i panenky myslely, že s medvídkem Bubou je ámen. Kočička Srdíčko propukla v tichý pláč a ostatní jen vyděšeně zírali do tmy pod postelí. V té pochmurné a teskné chvíli nakouklo do pokojíčku sluníčko. Mile pohladilo hračky po tvářičkách a posvítilo jim do tmy pod postelí. Díky tomu kamarádi konečně uviděli, co se ve skutečnosti stalo.

Bubo stál vedle Draka, v ruce držel hřebínek a nějaký klacík a vesele se usmíval od ucha k uchu. Vedle Buba ležel Drak. Už vůbec nevypadal tak hrůzostrašně, potichouнку si pobrukoval a také on se usmíval od ucha k uchu.

A za chvíli už se od ucha k uchu usmívali úplně všichni.

Bubo, protože byl hrdinou;

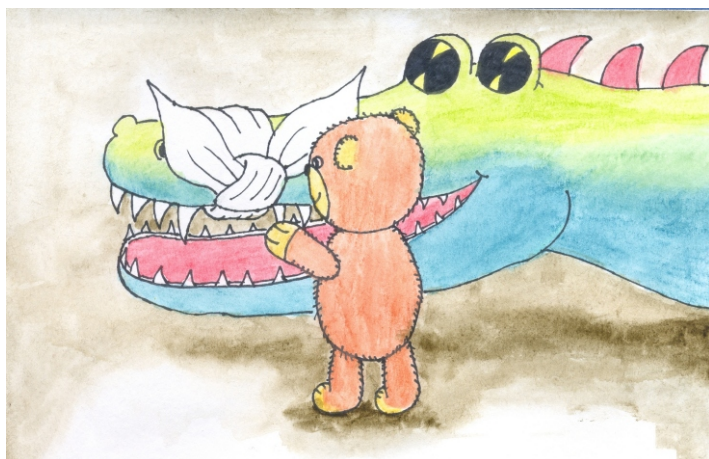
Drak, protože ho už nic nebolelo;

panenky, protože byly konečně vysvobozené;

Srdíčko, protože nikdo neumřel;

Koníček, protože mohli zase vyrazit na cestu

a také Štístko, protože měli prostě štěstí.

Cesta domů

S příchodem prvních slunečních paprsků se pokojík celý rozzářil a zkrásněl. A možná ještě víc než od sluníčka to bylo radostí a úsměvem všech hraček, které v pokojíčku bydlely. Bubova výprava se vydala na svou poslední cestu, na cestu zpátky domů. A že už to byl pořádný průvod: vepředu kráčil hrdina Bubo, se šťastnou a veselou tváří. Už vůbec nevypadal jako smutný, opuštěný a nepotřebný. Za ním jel Koníček s červenými kolečky a na něm seděla kočička Srdíčko se svým milým úsměvem. Kolem nich poletovalo Štístko, vesele si prozpěvovalo a vysílalo kolem sebe růžové vlnky štěstí. Další na řadě byly krásné panenky, teď už neuplakané. S dlouhými vlásky a v pěkných šatičkách vypadaly skoro jako dva motýlci. A na konci, na úplném konci, šel strašlivý Drak. Svá zubiska cenil už jen v širokém úsměvu a vypadal víc jako plyšový krokodýl než ukrutánská saň.

Všechny hračky, které byly uložené na svých místech v poličkách a na skříních, průvodu nadšeně mávaly a tleskaly.

„To přijel cirkus?“ Ptal se starý plyšový pejsek, který už špatně viděl a špatně slyšel.
„Né, dědo, to se vrátil náš Bubo, co bydlel tady na poličce.“ Odpověděl hadrový panáček, přesně ten, který hned na začátku našeho dobrodružství pomáhal Bubovi udělat ten první krok.

KS

Pokračování příště